

[Hanne Reintoft.]

ninger af støttens størrelse til enkeltpersoner. Verdensmarkedspriserne på korn må danne grundlaget for landbrugets produktionskostninger, og forbrugerpriserne bør holdes tilsvarende på så lavt et niveau som muligt. Produktionens kvalitet må derimod søges så vidt muligt hævet over konkurrenternes niveau, og de nødvendige foranstaltninger for at gøre dette må sættes i værk. På længere sigt må hjemmemarkedsordningerne ophæves, og landbrugsstøtten må gives på lang sigt som støtte til dem, der vil dyrke jorden i fællesskab. Der skal oprettes en forsøgsstation, som skal undersøge arbejdskraft-, maskin- og ledelsesbehov på et stort andels- eller statslandbrug, og som sagt vil jeg gerne høre ministerens mening om denne idé.

Vores landbrugspolitik svarer til landmændenes, forbrugernes og samfundets reale behov. De fremsatte forslag støtter derimod kornspekulanterne og udvikler et nyt princip, efter hvilket de ineffektive landmænd skal kunne hæve flere penge end de landmænd, der har mindre jord, men som godt kan have en større produktion af proteinfoder. Vi har ikke noget imod at fremme dansk proteindyrkning, men det må ske på bekostning af kornarealet, og det gør det herværende forslag ikke nævneværdigt.

De to forslag, henholdsvis om støtte til yngre landmænd og støtte til gartnerierne, kan vi fuldt ud tilslutte os.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Indledningsvis vil jeg gerne takke flertallet af ordførerne for den megen velvilje, der er vist over for de her fremsatte lovforslag. Det tyder i hvert fald på, hvis denne holdning vil blive videreført under lovforslagene videre behandling, at vi i dette forår kan gennemføre en landbrugslovgivning hvilende på et betydelig bredere grundlag end i fjor; jeg vil hilse med meget stor tilfredshed, hvis noget sådant kunne blive tilfældet.

De to lovforslag vedrørende gartneri- og frugtavl og udlån til unge landmænd er der ikke knyttet nævneværdige kommentarer til, og jeg skal derfor begrænse mig til meget få bemærkninger.

Jeg vil indskyde, at fru Hanne Reintofts indlæg specielt vedrørende gartneriet kunne

nok give anledning til mange kommentarer, men det skal jeg ganske springe over. Når man kan holde en tale, der vidner om så lidt kendskab til faktiske forhold inden for et erhverv, så tror jeg ikke, jeg vil være i stand til at skaffe det ærede medlem en bedre viden om disse forhold.

De kommentarer, der er knyttet til forslaget om en gartneri- og frugtavlslov, har været meget positive. Det synes jeg også erhvervet fortjener. Den effektivitetsundersøgelse, der blev startet i fjor, regner man med at skulle fortsætte og færdiggøre i år og hermed få skabt et grundlag for, at man virkelig effektivt kan udvikle produktions- og omsætningsformer til gavn ikke alene for erhvervet, men for hele samfundet, og derfor har vi foreslået midlerne videreført.

Det nye i lovforslaget, som jeg takker for modtagelsen af, er jo, at de 900.000 kr. skal gå til fremme af afsætningen på hjemmemarkedet. Jeg anser det for at være noget meget vigtigt, at man vil bruge pengene til afsætningsfremmende foranstaltninger fremfor at dele dem ud i form af tilskud til de enkelte virksomheder. Når der er tale om så begrænsede beløb, vil virkningen utvivlsomt blive meget større på den anden måde.

Vedrørende de unge landmænd var hr. Juul-Madsen inde på spørgsmålet om grænsen på de 600.000 kr. Jeg kan i og for sig i princippet være enig med hr. Juul-Madsen i, at det er uheldigt med grænsen i en erhvervslovgivning, men vi befinder os jo på et område, hvor vi er bundet af økonomiske begrænsninger, en vis økonomisk ramme, og derfor ser jeg mig ikke i stand til på nuværende tidspunkt at udvide denne; men spørgsmålet vil kunne tages op på et senere tidspunkt.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) havde også nogle bemærkninger vedrørende etableringstilskuddet. Når der ikke er begrænsninger i dette, må man huske på, at baggrunden for dette tilskud var at søge i andre omstændigheder, i en anden lovgivning her i folketinget, der netop gik ud på at forøge de afgifter, der skal betales ved køb af fast ejendom; derfor er det naturligt, at man på dette ene område ikke har nogen begrænsning. Afgifterne til det offentlige står jo i forhold til det købtes værdi, og derfor må denne balance anses for at være rimelig.